

τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου εἴτε τὸν λαμπτῆρος, γνωρίζει παρὰ πάντα ὅλου γη γυνὴ καλλίτερο τὸν χρωματισμὸν ὃς τις ἀριδόζει καὶ τὰς πτυχώσεις τάς δύοις θὰ ἐπιδιώξῃ.

“Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἰς τὴν ἔκτιμην μερικῶν πραγμάτων εἰμεθά ἀκατάλληλαι καὶ δύοις συγχρόνως. Ἡ γυνὴ γνωρίζει ἐνστίκτως τὸ ἀγέρωχον ἐνός καπέλου ἀναπεπτεῖν, τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς οὐρᾶς συρμένης, τὴν μαγνητικὴν ἔλειν μιᾶς κολλητῆς κάλτσας μανῆς καὶ τὴν εὐτραπελίαν ἣν δίδει εἰς τὸν ὕποδον καὶ εἰς τὸ στήθος ὁ ὥραιος βόας. Αὐτὴ η τέχνη πρὸν κανονιστὶ τὰ ὑποδέγματά της ἐμελέτησε καὶ παρηκολούθησε τὴν γνωματίαν καλαιούσην.

“Ἄλλο μὲ τὰ σημερινά ἐνδύματα καὶ μὲ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ ἐνστικτὸν τῆς γυναικού. Απαιτεῖται καὶ η μόρφωσις. Η σπουδὴ τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων δὲν εἶναι εὔκολος. Κάθε κυρία ἔχει ὑπεροχάς καὶ ἐλλείψεις καλλονῆς. Τέχνη δὲ εἰνε νὰ προβάλλῃ τὸ ὥραιον καὶ νὰ ἀποκρύψῃ τὸ σκιερόν. ”Ἄλλως θὰ ἀδικῇ τὸν ἑαυτόν της, εἴτε θὰ τὸν γελωτοῦῃ. Ο συρμὸς εἶνε θεῖος καλλιτέχνης. Αὐτὸς παραλλάσσει τὴν μονοτονίαν, ἐπιζητεῖ ἀτείρους ἐκφάνσεις, τοῦ ὥραιον καὶ συνειδήζει τὸ βλέμμα εἰς τὰς ἀρμονίας, ιδίου χρόνα καὶ ιδιαιτέραν ἐκφρασιν. Τὸ ἔν-

δυμά της λοιπὸν θὰ ἡνε ὠραιόν ὅταν συνδυάζῃ τὰς συνθήκας τῆς ἀτομικότητος με τὰς συνθήκας τοῦ περιβάλλοντος. Νὰ μη̄ λησμονῆθῃ δὲ ὅτι τὸ ἔνδυμα ὡς παράστασις ἐκφράζει κάτι. Καὶ ὀφείλει νὰ ἐκφράζῃ ἐνόσῳ εἰνε πλαισίου τῆς παραστάσεώς μας. Νὰ ὑποστηριζόω, διτὶ δημιουργὸς συρμὸς τῶν γυναικῶν ζητεῖ νὰ επιδειξῃ τὰς σωματικὰς γραμμὰς καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς καμπύλας τῆς φυσικῆς μορφῆς; Ό μορφωμένος εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν πλαστικὴν τέχνην τὸ ἔνγορε εινόπλωλος.

Βεβαίως ὁ χαριτωμένος λαιμὸς καὶ η καμπυλότης τοῦ στήθους εἰνεθαυμάσια βάθρα τοῦ γυναικείου προσώπου. Καὶ αἱ κυριαὶ γνωρίζουν τὸ μέγα αὐτὸν πλεονέκτημα καὶ προσπαθοῦν εἰς τὰς ἐπισήμους ἐμφανίσεις νὰ ἐπιδείξουν γυμνά τὰ φυσικά δῶρα. ”Αν ησαν διαιθαρτοῦντας τὸν προστιθέμενον προνόμιον ἀπὸ τὴν Γλυπτικὴν παρὰ ἀπὸ τὴν Ζωγραφικὴν. Δὲν ἔχουν δύμα πολλὴν πετούμενην. Καὶ προτιμοῦν τὸ ἔνδυμα.

“Ἐξ ἀλλού ήμεις οἱ ἄνδρες; ἔχομεν ἐγγύησμὸν ἀπεριόδιστον. Ἐνῷ ἀπαιτοῦμεν τὴν γυναικα ὥραιον, τὴν ἐνδύμασίαν καλλιτεχνικήν, τὴν ἐντύπωσιν ἀξίαν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔφωτός μας, γογγύζομεν διὰ τὸν συρμόν, παρεξηγοῦμεν τὴν φυσικὴν παράστασιν, φωνάζομεν διὰ τὴν σπατάλην, περιορίζομεν τοῦτο η ἐκείνο καὶ καταπιέζομεν πᾶν αἴσθημα τοῦ ὥραιον. Απαιτεῖ λοιπὸν δὲ ὅτι, ἀπαιτεῖ δύμας καὶ η γυνή. ”Ἔχει τὸ δίκαιον δὲ ἀνήρ, ἀλλ’ ἔχει περισσότερον δίκαιον καὶ η γυνή.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

N. ΛΥΤΡΑ.

“Ἀνθη τοῦ ἐπεταφέου.
(Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Συντακτῶν).

Φωτογραφία Σπ. Κοκκόλη.